

„Ha valaki naponta száz fonalat fon, egy év múlva gyapjú köpenye lesz.”
„Addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér!”

Szia, Gizike néni!

Szeretnék értesíteni a hírről, hogy egy örömteli dolog történt! Egy régi álmunk vált valóra! Elmesélem neked, hogyan jutottunk el ideig.

Nos, az egész ott kezdődött, hogy eladóvá vált a telkünk másik része, ezért úgy gondoltuk, megvesszük. A telken lévő épület elég rossz állapotban volt, ezért elhatároztuk, hogy felújítjuk.

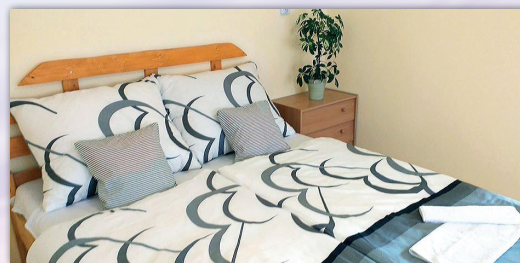
Nem szerettünk volna túl sokat költeni rá, minél olcsóbban szándékoztunk felújítani. Ezért amit tudtunk, magunk oldottuk meg.

Így nem zavarjuk egymást a vendégekkel.

Először is el kellett tüntetni a régi bútorokat. Egyik részét kidobtuk, a másikat eladtuk. Az volt a célunk, hogy vendégházzá alakítsuk a régi épületet, mert közel van a fürdőhöz. Az elhelyezkedése megfelelő, mert két utca

Először csak a fürdőszoba és a konyha lett kész egy szobával. Mivel sok vendég volt, ezért a vendégházat kiegészítettük még egy szobával. Így már öt személyt is tudunk fogadni. Mindenki kivette a részét a munkából.

Én hirdettem az apartmant, apa megépítette magát a vendégházat, anya segített apának és fogadta a vendégeket, Hajni, a húgom pedig segített a takarításban.

Erre a történetre igazán illik az a közmondás: „Ha valaki naponta száz fonalat fon, egy év múlva gyapjú köpenye lesz.”, vagy az, hogy „Addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér!”.

Minden jót kívánok!

Remélem, hamarosan találkozunk!

Mórahalom, 2020. 04. 25.

Sándor Emil 6. b